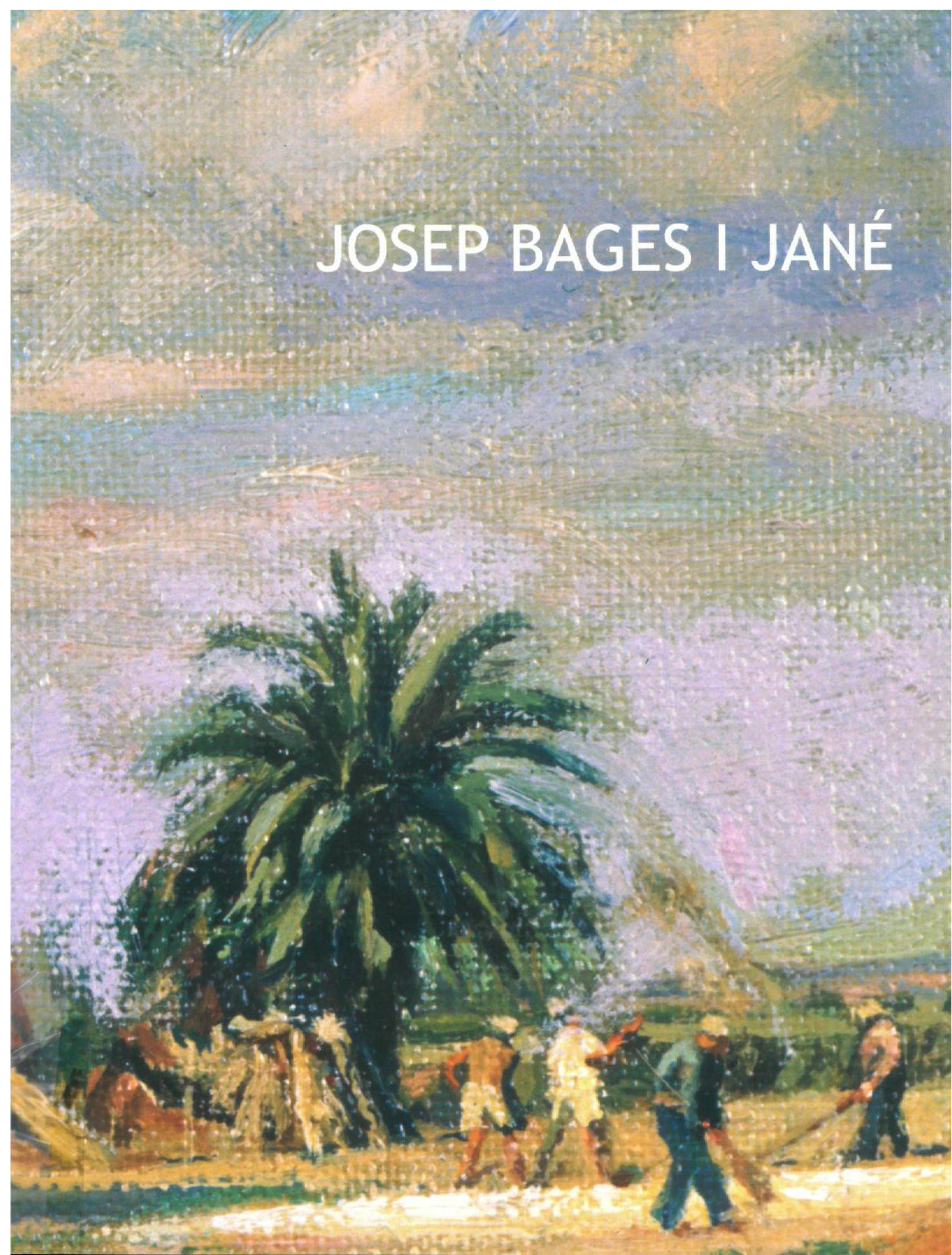

JOSEP BAGES I JANÉ

La Sala d'Art Josep Bages ha estat un espai de llibertat durant molts anys. Allí hem compartit inauguracions amb artistes de tots els estils, artistes amb móns molt diferents, que ens volien explicar a través de les obres i les converses, artistes que se'ns han confessat especialment interessats a compartir amb la població del Prat el plaer de la creació, del diàleg i la cultura.

Sovint, aquests artistes no pratencs ens han preguntat qui era la persona que donava nom a la sala: a molts els ha sorprès que fos un artista ben viu. Crec que si en el seu moment es va voler donar el nom d'aquest racó d'art al senyor Bages és perquè molts pratencs i pratenques se sentien lligats a la persona d'aquest artista tan treballador (treballador nat, podríem dir), un home entranyable que ha conegut totes les tragèdies i, també, les alegries del segle XX, i les més recents del XXI.

Hem volgut que aquesta exposició fos, més enllà d'una altra antologia de la seva obra, un itinerari per la vida d'un treballador de la pintura, al llarg de quasi vuitanta anys.

Felicitats, senyor Bages!

Lluís Tejedor i Ballesteros
L'alcalde

El "traç" d'un poeta

Es diu, d'un pintor, que té "traç": "traç vigorós", "traç delicat", "traç vaporós"... Poseu-hi els adjectius que vulgueu: el "traç" resta incòlume. És la columna vertebral de l'expressió artística. El traç --ara ja sense cometes-- ho és tot. Un traç massa feble, o desviat, o innecessari, pot esguerrar una obra d'art.

Als seus noranta i tants anys, aquest treballador infatigable que és en Josep Bages, torna a la càrrega amb una exposició antològica de la seva obra, acompanyada d'uns dibuixos de joventut. No n'hem pas de fer la crítica, que no és el nostre terreny. Però sí assenyalar que, del primer esbós a la tela més recent, l'obra del nostre gran artista és amarada d'un traç-pare embolcallador que és un tret comú de la seva obra i en fa la característica principal. Tots reconeixem un quadre seu (*És un Bages!*) d'un tros lluny i gairebé sense mirar-lo. L'"ensumem". És cosa nostra i la portem pit endins.

No cregueu que exagero. Mireu el catàleg. Tot aquest bé de Déu, obra d'un poeta, ¿com li ho hem de pagar, si no és amb l'agraïment més pregon? L'artista ens dona a doll i a mans plenes i a pleret, tot el que té, tot el que sap. Que per molts anys, mestre!

Jaume CODINA

Josep Bages i Jané. Un itinerari pictòric

Per als vistes de més bon ull, la pintura no és mai feta; seca i tot, es mou, segueix movent-se. Els pigments s'hi encongeixen per ser més a intervenir-hi.
Perejaume*

Escucha: la mejor guía que puedes tener y el mejor timón es el dibujo del natural. Y esto aventaja a todo lo demás y a ello encomienda siempre el ardor de tu corazón, especialmente cuando empiezas a sentir algo al dibujar. Si perseveras, no dejes de dibujar algo todos los días, que no será tan poco que no valga para nada, y te será de gran provecho.

Cennino Cennini**

Esbós primer. Primer contacte

Sóc a la ciutat, al llindar de la porta que separa el carrer de la llar. Travesso un passadís on molts quadres emmarquen la vida diària. Al fons, un senderó ordena el jardí: xiprerets, plantes, tortugues, roses, un llimoner, tot plegat pulsacions de vida que voregen l'estudi. Al seu interior, molts llibres d'art, pinzells, arxiu ordenat de làmines, dibuixos, el cavallet, tubs de colors i pintures escampades, l'olor del dissolvent i l'aglutinant que anuncia la perseverança del pintor. És llavors quan la conversa ens transporta als episodis de la història, la personal i la compartida, quan els records, mudats en paraules i imatges, es transmuten en vivències pictòriques i experiències viscudes, quan la memòria reconstrueix el passat i les paraules es metamorfosen en escriptura. D'aquesta manera es traça el camí que s'endinsa en la vida i l'obra del pintor, de l'home, d'en Josep Bages i Jané. Entre la primavera i l'estiu, germina una proposta que arrela en les següents línies escrites, alertada de la dificultat de transcriure els sentiments, les emocions, els records, i conscient del rastre que deixa la veu del traductor.

Esbós segon. L'home

En Josep Bages i Jané arriba al Prat de Llobregat el 1929, l'any de l'Exposició Universal de Barcelona, a causa, d'una banda, del fet que la seva germana festejava amb un noi del poble i, de l'altra, de la il·lusió que tenia per anar a estudiar art i treballar a Barcelona. Després, no va marxar mai de la vila, per aquelles circumstàncies que arrelen casualment les persones als llocs. Fill de Vilanova i la Geltrú, va néixer el 24 de setembre de 1910 en un mas anomenat "Corral del Tort", on els seus pares menaven unes terres de secà molt dolentes. Van deixar-les per anar a Vilanova, després de provar altres llocs. Fill d'Anton Bages i Ricart i Matilde Jané i Buixens va ser el tercer de quatre germans, tres nois i una noia: l'Anton, el Joan i la Pepeta. Des de la seva arribada a la vila, ha viscut en diferents barris de la ciutat. Primerament, a la Barceloneta. Després, al carrer de Catalunya, a can Guimerà. El tercer domicili va ser al carrer de Barcelona, on va fer molts dibuixos i pintures i, en casar-se, va anar a viure a casa de la núvia, la pratenca Sabina

Primer autoretrat, fet l'any 1924
(dibuix sobre paper)

Vistes del mas "Corral del Tort", l'any 1951

Josep Bages al riu Llobregat, al Prat, l'any 1936

El pintor amb la seva dona, Sabina Borrull, i un oncle d'aquesta, a Ulldemolins

Josep Bages pintant la cripta de l'església

Inauguració de la Sala d'Art Josep Bages de Torre Muntadas, durant la Festa Major de 1977. A la fotografia podem veure el mateix Josep Bages, Jaume Codina, Àngels Roig, Mn. Leandre Niqui i el funcionari municipal José Valero Fraile (a l'interior)

Borrull i Torné, al carrer de Jaume Casanovas. Posteriorment, van anar a viure al carrer de Manuel Bertrand, on resideix actualment. Com molts pratencs del moment, van casar-se al Teatre Modern, l'any 1945, i van anar de viatge de nuvis a Madrid, ciutat a la qual es lliguen molts dels records del jove Josep Bages. Anys més tard, van néixer les seves filles: la Margarida i la Glòria. De mica en mica, es va anar arrelant al Prat, va anar sumant bones amistats que el van ajudar molt des del començament, i moltes encara es conserven en l'actualitat. Ben aviat va tenir encàrrecs de quadres, paisatges i retrats, tapissos, que també eren una petita font d'ingressos, encara que confessa que sempre ha pintat més per afecció que per guanyar-se la vida. En aquells anys va pintar retrats de senyors d'importància com el "Baró d'Esponellà". Una de les personalitats que més el van afavorir i protegir els anys després de la guerra va ser en Josep Codina i Parellada, fundador d'un patronat cultural que, amb els fons que hi aportaven els socis, el va ajudar molt, en una etapa en què va arribar a fer diverses exposicions a Barcelona. A través del senyor Josep Codina va fer algunes pintures decoratives al local Sindicat de Pagesos i les pintures a la cripta de l'església, ja que el senyor Josep Codina era mestre d'obres de la Junta d'Obres; va pintar l'altar major, l'altar de la Verge de Montserrat, i la Verge del Carme, i últimament la capelleta del Sagrat Cor. Aquest darrer encàrrec de pintura mural, el va obligar a formar-se, llegint molt, en l'art romànic, però va donar a la seva obra més projecció local. Amb els anys, ha fet alguns encàrrecs com a pintor decorador a la ciutat, com per exemple les vidrieres i les pintures de l'altar de la capella de l'Escola Mare de Déu del Carme. A la Casa Consistorial va dissenyar unes vidrieres pintades a l'oli, encara que semblava pintura de vidre, amb sanefes i dos escuts, un amb el motiu de l'antiga Casa Consistorial i un altre de l'actual. També, per encàrrec de l'Ajuntament, va pintar pergamins per als fills predilectes de la ciutat i retrats.

La vida i l'obra de Josep Bages estan molt vinculades al Prat, potser, amb els anys, més que a la seva vila natal. Recentment, el "Rotary Club, El Prat" li va fer un homenatge. Moltes pintures seves viuen en cases d'amics i veïns, i durant dècades ha fet moltes exposicions a la ciutat, que han estat, per a molts, una font directa d'aprenentatge de la seva obra. Podem nombrar totes les mostres d'artistes locals en què ha participat, fins i tot en aquesta darrera XXVII edició, i moltes de les obres que formen part del fons d'art municipal. Per aquest motiu, l'1 de juliol de 1977, el Ple de l'Ajuntament acordà batejar amb el seu nom la sala d'exposicions de la Torre Muntadas. La inauguració es va fer durant els actes de celebració de la Festa Major de 1977, amb una exposició del pintor durant els mesos de setembre i octubre.

Esbós tercer. El pintor

Des de molt petit, a casa seva, els motivaven a dibuixar perquè estiguessin entretinguts i no voltant pel carrer. Recorda especialment que el seu pare, que no sabia dibuixar, va fer l'esbós, a la seva manera, d'un carro amb cavall, cosa que a la seva edat (cinc o sis anys) li va semblar una meravella. Aquesta mena d'experiència, com diu ell, d'il·luminació, l'acompanya sempre i explica la seva dedicació a la pintura.

Dels records d'infantesa, manifesta que sempre tenia moltes ganes de jugar, però quan no tenia res o ningú per fer-ho, el que més li aprofitava era pintar, sovint al menjador de casa, encara que era un lloc on feia molt de fred. Un dels disgustos que va tenir als set o vuit anys va ésser no poder aconseguir una capsa d'aquarel·les. La seva mare el feia anar, els diumenges a la tarda, a doctrina, perquè al final del curs li donaven o bé una mica de roba o bé joguines o bé una capsa d'aquarel·les, i com que eren quatre fills i anaven tan justos, la seva mare sempre volia la roba; recorda que no el van poder consolar de la desil·lusió de no tenir aquella capsa plena de colors. Aquest va ser un dels grans disgustos de la seva infantesa.

Als sis o set anys, van portar-lo a un col·legi dels més baratets, on va tenir un mestre a qui li agradava que els alumnes dibuixessin i organitzava exposicions dels treballs que feien. Si algun dia hi va faltar, mai no ho va fer el dia que tocava dibuix. Recorda que dibuixaven amb uns quaderns de Ferrer Miró, fill de Vilanova, en què copiaven dibuixos ja fets a la plana del costat, uns exercicis que li agradaven amb deliri. Va anar a l'escola fins als onze anys, que van posar-lo d'aprenent d'un emblanquinador, ja que a casa seva feien falta cèntims. Tot i així, als vespres intentava anar a l'escola a repassar aritmètica, matemàtiques, gramàtica, etc.

La seva afecció per la pintura augmentava amb l'edat. Amb dotze o tretze anys, recorda que a la revista "Blanco y Negro" hi havia uns paisatges d'Andalusia d'en García Rodríguez que li agradaven tant que va comprar uns quants tubs de pintura i una paleta per pintar-los.

I així, moltes més anècdotes i experiències vinculades a l'expressió artística. Uns anys després, el 1931 i 1932, durant el servei militar, tampoc no va deixar mai de practicar. Recorda que va fer-se amic del mestre d'armes, que li va deixar una mica d'espai al seu taller. Un dia el capità va veure un quadre d'en Bages i el va impressionar molt. Va preguntar qui l'estava pintant i llavors li va condicionar un espai perquè pogués continuar treballant. Durant la Guerra Civil, també va continuar amb la seva dèria, fent alguna pintura i dibuixos dels paisatges i les situacions que l'envoltaven, i retrats dels càrrecs superiors militars: tinents, capitans, coronels i llurs familiars. Fins i tot va guanyar un concurs de dibuix organitzat pels militars. Tenia vint-i-sis anys i va estar-hi dos anys, entre Madrid, Hortaleza i el Front de Brunete, servint la República. Quan va sortir de casa destinat a Puebla de Híjar, a l'Aragó, duia una maleta amb algunes coses personals i, entre elles, paper i llapis de colors, perquè pensava que tindria una mica de temps per dibuixar. Però, malauradament, el van cridar abans no s'esperava i va haver de deixar la maleta a un veí del poble. Al vespre, amb un aiguat enorme, van donar-los l'uniforme i van pujar-los a uns vagons de càrrega que els transportaren a Madrid.

A Madrid, estava al regiment d'Enrique Líster, en un convent que feien servir com a lloc de descans després dels combats. Josep Bages estava a serveis auxiliars, per una hèrnia, fent de bibliotecari, cosa que li agradava, ja que sempre l'ha apassionat la lectura. Només va fer alguna guàrdia amb fusell i comenta que, per sort, no va haver de disparar a ningú. Posteriorment, van

Durant la Guerra Civil, Josep Bages va pintar molts cartells de senyalització de camins

Josep Bages, l'any 1938, a la Guerra Civil, com a dibuixant cartògraf a Madrid

El 1938, Josep Bages com a dibuixant cartògraf a Madrid, durant la Guerra Civil

Equip d'emblanquinadors a Vilanova, el 1923. A la fotografia podem veure Josep Bages, el primer a la dreta, i el seu germà Joan Bages, el segon a la dreta

Equip de pintors de botxa a Vilanova, el 1927. A la fotografia podem veure Josep Bages assegut, el primer a la dreta, i Joan Bages, el segon, dret a l'esquerra.

L'any 1949, pintant a la casa "Chocolate Lloveras"

destinar en Bages al front de Brunete, on va retolar molts cartells de senyalització dels camins. Després va ser dibuixant cartògraf fins que va acabar la guerra, on va aprendre molt d'utilitzar el tiralínies per fer plànols. Aquesta habilitat pel dibuix sempre l'ha ajudat, fins i tot en els moments més difícils. Recorda com va aconseguir escapar amb uns companys, quan els nacionals guanyaren la guerra: amb urgència va pintar uns braçalets amb les insígnies dels nacionals i les van subjectar a les mànigues d'unes robes de paisà dels seus superiors. A aquesta primera fugida van seguir-ne d'altres, fins a aconseguir una documentació.

Esbós quart. L'ofici

D'emblanquinador ha passat per totes les categories de l'ofici de pintor de "parets" fins a ésser "artista" de pintura decorativa. A Barcelona va dedicar-se a fer imitacions de fusta, marbre, rètols, etc., fins a fer-se especialista de la casa on treballava, i va fer-ho fins als seixanta-cinc anys. Moltes vegades comprava llibres per aprendre l'ofici, també va assistir a la Societat de Pintors, on es feien cursos de rètols, lletres, composició, etc.

Quan va arribar al Prat, de seguida va anar a treballar a Sants, per mediació d'un noi de Vilanova; treballava en un taller de pintor on feia decoracions de flors, lletres, sostres, etc. Va estar-hi una primavera i un estiu, però a l'hivern va afloxar la feina i no n'hi podien oferir més. Així que va buscar una altra feina, al carrer Valldonzella. Després ho va haver de deixar, perquè va marxar a fer el servei militar i quan va tornar, l'amo s'havia venut el negoci. Malgrat tot, va continuar un temps amb el nou amo. Mentrestant el cridaven per anar a la guerra, va treballar, també, en una "col·lectivització" de pintors de Santa Eulàlia a l'Hospitalet de Llobregat.

Quan va acabar la guerra va estar un temps treballant a Madrid, al taller de l'oncle d'un amic que va ajudar-lo molt en aquells moments difícils. Va pintar durant set o vuit mesos molts escuts i retrats del règim franquista. Després va tornar al Prat per petició de la seva mare. Li va costar aconseguir els papers per tornar i, un cop va tenir-los en regla, va tornar i va treballar com a pintor decorador diverses temporades amb el seu germà Joan Bages. Durant un temps, van associar-se amb altres pintors.

Sempre va dedicar-se a l'ofici de pintor decorador. L'any 1949, per exemple, va pintar alguns rètols per a la casa "Chocolate Lloveras". En casar-se, va treballar un temps amb un tal Canela, molt conegut a Barcelona. Per mediació d'aquella gent, durant uns anys, va tenir diferents encàrrecs. Per lliure, va fer molts "bolos" com a pintor decorador, a Lleida, a Manresa, entre altres llocs, on li pagaven la feina, el viatge i el dinar. Però, aquestes feines no li donaven els avantatges d'una feina assegurada. Un dia va veure un anunci a La Vanguardia, on deia que l'empresa "L'Àguila" necessitava gent per retolar. Es va presentar a les proves i el van agafar. Com a anècdotes explica que l'amo, un senyor alemany, va encarregar-li de fer un mural a la façana que representés el submarí de Narcís Monturiol i recorda, també, un viatge a Saragossa per remodelar uns magatzems de l'empresa. Posteriorment va treballar un temps com a encarregat i pintor en un taller vinculat a la casa Canela del carrer Borrell de Barcelona.

Esbós cinquè. La pinzellada

La vida de Josep Bages ha estat sempre lligada a l'impuls de pintar, segons com pintar per viure o viure per pintar, però sempre amb la il·lusió sincera que fa progressar els projectes: créixer amb els pinzells, nodrint-se dels colors de la natura, com un explorador solitari que s'enfonsa pels camps. Moltes de les seves obres són testimonis d'un passat rural; al paisatge del Prat i del Baix Llobregat, que ha recorregut amb bicicleta o a peu en les hores lliures, ha trobat el més usual motiu d'inspiració.

La pintura artística, no la va abandonar mai, ja que era el que més omplia de sentit la seva vida, i li permetia aprofitar al màxim els moments de lleure. Sempre ha admirat poder fer un "bon quadre" i dedicar totes les estones lliures a la seva "xifladura", tal com deia la seva mare. Des del paisatge a la figura humana o la natura morta, utilitzant totes les tècniques, principalment l'oli i l'aquarel·la.

Enamorat de l'obra dels seus avantpassats, destaca el gust i la tècnica de Fortuny, el color de Sorolla, i la naturalitat i el domini de les proporcions de Velázquez. La seva formació artística es basa pràcticament en la lectura de llibres de pintura i dibuix, en l'autoaprenentatge, que l'obliga a enfrontar-se als problemes i resoldre'ls, i en alguna estada breu a escoles artístiques. Inicialment a l'"Escola d'Arts i Oficis" de Vilanova (sols dibuix) amb el mestre Alexandre de Cabanyes, amb qui va aprendre bastant, i com a amic, havia visitat el seu estudi. Aquest centre era subvencionat pel govern i els treballadors podien anar-hi al vespre.

Com hem assenyalat abans, de molt jove va venir a viure al Prat, fet que li va permetre treballar i ampliar la seva educació artística, ja que era més a prop de Barcelona. Allà podia visitar moltes exposicions en els esbarjos de la feina, i accedir a algunes classes de pintura i dibuix. Durant un temps, el servei militar el va privar de dedicar-s'hi plenament, però després va anar per lliure – ja que no hi havia professor –, a dos cursos de dibuix al "Centre Artístic de Sant Lluç". Posteriorment va assistir a classes nocturnes de dibuix a "La Llotja", on el seu mestre el va animar a presentar-se a les proves per accedir a un curs de dibuix al natural. Però, malauradament, la guerra es va avançar i va haver d'esborrar del cap aquestes il·lusions. Era l'any 1935, i ni tan sols va poder recuperar els dibuixos que acreditaven la seva aptitud per cursar aquells estudis.

El període de la Guerra Civil i la postguerra no va ser fàcil, però Josep Bages buscava els moments per revivir la seva paleta. A poc a poc, va començar a tenir més encàrrecs de pintura, tant en el vessant artístic com en el decoratiu. L'any 1949 va il·lustrar la publicació de bibliofília vilanovina "Pairalia", on Bages va col·laborar amb els retrats a ploma d'alguns vilanovins il·lustres i dels col·laboradors de la publicació.

Temps després, va poder assistir a algunes classes a l'"Acadèmia Valls", inaugurada el 1926, al carrer Junqueras de Barcelona. A l'estudi del pintor Nolas Valls, hi anava gratuïtament a canvi d'alguns treballs de pintura decorativa al seu pis. La seva amistat havia començat casualment en un projecte de pintar una església, en què Nolas Valls va fer els esbossos i en Bages els va pintar.

Josep Bages pintant a la vora del riu, al Prat de Llobregat, el 1936

Un dinar a l'"Acadèmia Valls". Desquerra a dreta: Sra. Rosa de Valls, el professor Sr. Nolas Valls, Josep Bages i un amic

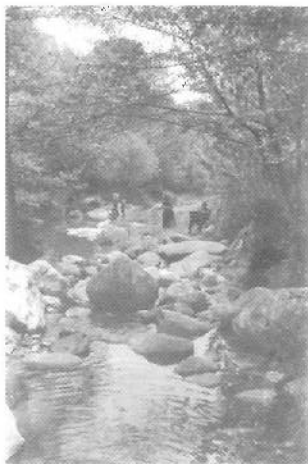
Estudiants d'art a l'"Acadèmia Valls", l'any 1950

El Garraf ha estat un dels paisatges més representats per Bages. A la fotografia, el podem veure pintant una marina, l'agost de 1944

Josep Bages pintant una marina a Empúries

Pintant un esbós al natural, l'any 1952

Esbós sisè. El quadre

Als seus inicis, a Vilanova, feia retrats de petites fotografies. Un dia va parlar amb Joaquim Mir, que després de casar-se el 1921 va viure a Vilanova fins la seva mort el 1940, i li va dir que fent això no n'aprendria gens i el que havia de fer era anar a fora a dibuixar i pintar. De més gran, en comptes d'anar a ballar o al cinema de dia, hi anava als vespres, així apurava la llum per pintar a l'exterior.

Si el quadre renaixentista es manifestava com a finestra oberta al món exterior, el "pleinairisme", a finals del segle XIX, qüestiona la mateixa noció de l'obra d'art, que proclama el quadre esbossat pintat a l'aire lliure com una obra completa per si mateixa: Gustave Courbet i la voluntat de ser només deixeble de la veritat de la natura; l'Escola de Barbizon i els boscos de Fontainebleau; la pintura de Joaquim Vayreda i els paratges de la Garrotxa; i alguns dels paisatges recorreguts per la mà d'en Josep Bages com Ulldemolins, El Prat de Llobregat, Segòvia, Sant Pere de Ribes, la costa del Garraf, Vilanova i la Geltrú, Miravet, Olesa de Bonesvalls, Madrid, Sant Cristòfol de Montserrat, Mallorca, Sant Boi de Llobregat, Mont-roig, Vitòria, Prades. Per a Josep Bages, l'estímul que l'impulsa a agafar un pinzell sorgeix d'una necessitat de fer alguna cosa, de la mateixa manera que quan va al camp puja dalt d'una muntanya per veure el que hi ha darrere. Confessa que l'espontaneïtat de la pintura a l'exterior, el fet de no tenir cura dels detalls, la frescor, l'energia i el petit format no són a la pintura d'estudi. Malgrat tot, sempre ho ha combinat amb el treball més reflexiu de l'estudi, sobretot darrerament, per la seva edat. Segons ell, un dels objectius del pintor és reproduir amb la tècnica allò que veu, segons el seu estat d'ànim, així com compondre qualsevol tema amb els seus coneixements. Sempre ha apostat per la pintura figurativa, perquè creu que està inspirada en la "Mare Naturalesa" i la figura, que és el màxim i infinitat "Art de Déu", d'on ve la inspiració per a la seva contemplació i interpretació. Aquesta fascinació per la natura reafirma la seva creença en Déu i en l'intent humil d'imitar-la, troba les dificultats de la representació. Encara avui dia la seva il·lusió és pintar bé i dominar la tècnica pictòrica, cosa que declara no aconseguir perquè, tot s'ha de dir, en Josep Bages és una persona molt exigent amb la seva obra.

Tot això em fa reflexionar en el fet que no sempre l'obra es filla del seu temps; sovint neix prematurament i estructura les coordenades de la realitat. A vegades creix en atmosferes paral·leles, penso en l'obra del pintor Morandi, amb una poètica que es perfila formant un contrapunt amb l'agitada història de la modernitat. Podríem parlar, també, de l'obra de Josep Bages, en el sentit d'un treball que evoluciona en el transcurs del temps i de la pràctica, però que conserva una mateixa posició artística des dels inicis, situada dins el paradigma de la mimesi i la seva agenda representacional. No es tracta d'un aïllament negatiu, sinó d'una tria personal i lícita, d'una manera d'entendre, compondre i situar-se en el món que l'envolta, escollir la ruta volguda, que transporta a indrets desconeguts i ens lliga a un aprenentatge permanent.

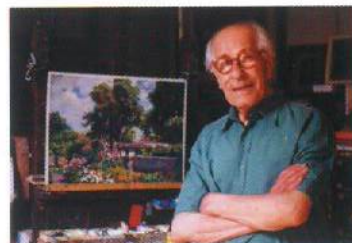
Esbós setè. Un camí a seguir

Hi ha poques persones que tinguin el desig de tornar a ser en properes vides el mateix que són en aquesta. Hi ha, encara, menys persones que puguin conservar una afecció durant tants anys amb la mateixa intensitat que la primera vegada.

L'artista es despulla quan mostra el seu treball i desbrossa el camí cada cop que signa una nova obra. En aquests darrers mesos, les visites a l'estudi m'han fet conèixer la pintura, però han estat les converses, les que han descobert la persona darrere del pintor. Recordo una vegada que en Josep Bages em deia: "el record és una mica estrany, perquè ja tinc l'edat de no recordar". Però, sovint, les paraules transparents em deixaven escoltar la veu de la seva història.

Dolors Juárez i Vives

Associació d'Amics de l'Art del Prat

El pintor al seu estudi, a l'actualitat

*Perejaume (2003) *Obreda*. Barcelona: Edicions 62. Empúries, p.216

**Cennino Cennini (1988) *De cómo debes, más que de los maestros, copiar continuamente del natural*. En: *El Libro del Arte*. Madrid: Akal, p.56. <Finals del segle XIV>.

Exposicions Documentades

Exposición inaugural de Galerías Fortuny. Pintures a l'oli, seleccionades al concurs homenatge a Fortuny. Exposició col·lectiva. Galerías Fortuny. Barcelona. Del 30 d'octubre al 13 de novembre (sense datar)

1929-1930

Exposició col·lectiva de caricatures. Orfeó Vilanoví (Casal d'Art i Cultura). Vilanova i la Geltrú. Es tracta de la III

Exposició d'Art del Penedès, celebrada a Vilanova i la Geltrú del 16 de novembre de 1929 al 13 de gener de 1930. Es dividia en dues seccions: art modern (pintura, dibuixos i gravats, caricatura, fotografia, bibliografia) i art antic (pintura, mobiliari, ceràmica, música, litúrgica).

1942

II Salón de Juventud. Librería Dalmau. Exposició col·lectiva. Barcelona. Del 10 al 23 d'octubre

1943

Exposición de pinturas de José Bages Gener. El Prat de Llobregat. Festa Major, 27, 28 i 29 de setembre. Patrocinada per l' "Obra Sindical de Educación y Descanso". A l'Ajuntament del Prat de Llobregat

1944

Pinturas. J. Bages. Galerías Librería Dalmau. Barcelona. Del 4 al 17 de març

Exposición Municipal de Bellas Artes de Barcelona. Ajuntament de Barcelona

1945

Exposición de pinturas de J. Bages. Galerías Layetanas. Barcelona. Del 28 d'abril a l'11 de maig

1950

Exposición de pinturas de José Bages. Organitzada pel "Patronato Local de la Vejez". A l'Ajuntament del Prat de Llobregat. Del 14 de maig al 18 de juny

Exposición de Pinturas de José Bages. Biblioteca Popular de San Baudilio, amb motiu de la III Feria de Planteles. Del 8 al 10 de desembre

1951

Fomento Graciense de las Artes. Exposición colectiva. Amb motiu del cinquè aniversari de l'entitat. Al local de l' "Obra Cultural" de la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros. Barcelona. De l'1 al 15 d'abril

Exposición de Pinturas de José Bages. Organitzada pel "Patronato Local de la Vejez". A l'Ajuntament del Prat de Llobregat. Del 23 al 30 de setembre

Exposición Municipal de Bellas Artes de Barcelona. Ajuntament de Barcelona. Tardor de 1951

Exposición Colectiva Academia Valls. Sala Vayreda. Amb motiu del XXV aniversari de l'Acadèmia (1926-1951). Barcelona. Del 18 de novembre a l'1 de desembre

1953

Exposición Municipal de Bellas Artes de Barcelona. Ajuntament de Barcelona

1959

Acuarelas. José Bages. Exposición dedicada al pueblo y "Amigos del Prat". Festa Major de 1959, dies 27, 28 i 29 de setembre. A l'Ajuntament del Prat de Llobregat

1968

II Exposició Col·lectiva d'Artistes Locals. Saló de sessions de l'Ajuntament del Prat de Llobregat. Juliol

1977

Josep Bages. Sala d'Art Josep Bages. Torre Muntadas. El Prat de Llobregat. Del 26 de setembre al 9 d'octubre

1977-1978

Exposició col·lectiva d'olis de pintors vilanovins. **Pau Roig i Estradé/ Josep Bages i Jané/ Carles Albet i Olivella/ Jaume Ferrer i Mascaró.** Sala d'Art Vell i Nou. Vilanova i la Geltrú. Del 23 de desembre al 8 de gener

1978-1979

Josep Bages. Sala d'Art Vell i Nou. Vilanova i la Geltrú. Del 16 de desembre al 8 de gener

1979-1980

Josep Bages. Exposició d'olis. Sala d'Art Vell i Nou. Vilanova i la Geltrú. Del 15 de desembre al 6 de gener

1980

Cinquantenari de la III Exposició d'Art del Penedès (1929-1930). Exposició commemorativa (col·lectiva). Centre d'Estudis de la Biblioteca-Museu Balaguer. Biblioteca Víctor Balaguer. Vilanova i la Geltrú. Del 19 de gener al 3 de febrer

Josep Bages. Sala d'Art Josep Bages. Torre Muntadas. El Prat de Llobregat. Del 14 al 22 de març

1981

Exposició de pintura de Josep Bages. Pic Galeria. Vilanova i la Geltrú. Del 25 d'abril al 7 de maig

1986

La Cava. Vilanova i la Geltrú. Març

1987

Petit format. Exposició d'olis. La Cava. Vilanova i la Geltrú. Agost

1989

Josep Bages. Exposició de pintures. (Recull antològic). Sala d'Art Josep Bages. Torre Muntadas. El Prat de Llobregat. Del 5 al 26 de maig

1992

Josep Bages. Obra recent. Sala d'Art Josep Bages. Torre Muntadas. El Prat de Llobregat. Del 25 de setembre al 25 d'octubre

2003

XXVII Exposició col·lectiva d'artistes del Prat.* Sala d'Art Josep Bages. Torre Muntadas. El Prat de Llobregat. Del 4 al 27 de juliol

Josep Bages i Jané. Un itinerari pictòric. Sala d'Art Josep Bages. Torre Muntadas. El Prat de Llobregat. Del 26 de setembre al 26 d'octubre

*Josep Bages i Jané ha participat en gairebé totes les edicions d'aquesta exposició.